

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 267. Sigilli confessionis obligatio oritur ex omni & sola confessione
sacramentali, saltem inchoata, etiamsi absolutio secuta non sit, ob
defectum doloris vel propositi emendationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Monasterio, multos esse proprietarios, vel impudicos. Vel ex omnibus puellis, quas audivit, paucas esse virgines. Vel suo poenitenti iratus dicat, novi qualis sis. Vel Superiori dicat, unus de familia tua fornicationem commisit, vel apostasiam meditatur, &c. His namque modis omnibus, vel manifestatur persona poenitentis, vel audientibus via aperitur veniendi in cognitionem aut suspicionem illius.

CAPUT CCLXV.

Violatio sigilli confessionis semper est mortale peccatum, seu mortalia, seu venialia dumtaxat peccata in specie Confessarius revelet.

2855 **S**igillum confessionis est obligatio strictissima, secreta servandi ea quae in confessione sacramentali sunt cognita. Haec obligatio non solum est ex jure Ecclesiastico, can. *omnis utriusque poenit. & remiss.* ubi dicitur: *qui peccatum in poenitenti judicio sibi detectum praesumpserit revelare, non solum à sacerdotali officio deponendum decernimus, verum etiam ad agendam perpetuam poenitentiam in Monasterium detrudendum* verum etiam ex jure naturali (quo quisque tenetur depositum sibi secretum servare) atque ex strictissimo jure divino obligante graviter, in omni profus causa, etiam vitandae mortis, vel damni totius Reipublicae. Quasi Christus instituit, ut communis est Catholicorum omnium sensus, idque in reverentiam & confidentiam hujus Sacramenti, ne scilicet Sacramentum hoc aliis redderetur odiosum, ab eoque homines directè vel indirectè retraherentur; sicque in aeternam damnationem precipitarentur. Ad quod praevendum tam sancta est obligatio sigilli, ut nullam profus ob causam, quamlibet gravem, liceat, absque consensu poenitentis, revelare audita in confessione, sive in vita, sive post mortem ipsius.

2856 Atque hinc patet, sigilli violationem esse Sacramento graviter injuriosam, adedque mortale peccatum, etiam si peccatum dumtaxat veniale in specie reveletur. Quia per talem revelationem odiosa redditur venialium confessio, ab illius confitentibus homines retrahuntur.

2857 Dixi *in specie*. Neque enim sigilli infractor censetur, qui poenitentem veniale (in genere) sibi confessum dicit. Cum nemo ad confessiones accedat, nisi peccatum saltem veniale Sacerdoti deponat. Caveat tamen, dum plures audivit, dicere: Titius sola mihi venialia confessus est; ne tacite innuat, alios sibi lethalia confessos, atque aded sigillum indirectè violat.

CAPUT CCLXVI.

Sigillum confessionis non viola: Confessarius, nec secretum prodit, absolutionem negando quibus oportet, vel eam differendo, ad hoc ut poenitens ad eam, sicut & ad Communionem, per dignos poenitentia fructus interim se disponat.

2858 **P**robatur 1°. quia aliàs sigillum secretumque confessionis Ecclesia (absolutionem pluribus saepe annis differendo) per duodecim saecula violasset. Quod dici nequit.

2859 2°. S. Carolus Sacerdotes obligasset ad illud violandum, infinitis propè casibus, quibus absolutionem differi voluit usque ad vitae emendationem.

2860 3°. violasset illud Concilium Augustanum anni 1548. ab Othone Cardinale collectum, dum cap. 19. de poenit. & remiss. multis de causis Communionem à Confessario negari, vel differri iussit.

Tom. III.

sic, etiam ob peccata ordinaria, ut ebrietatem, furtum, alearum usum, inimicitiam erga proximum, &c. decrevitque quod *potest unus quilibet Confessor, cui cura sunt animae sibi confitentium, pro peccatorum magnitudine & gravitate, eidem sibi confitentibus, seu filii confessionis suae, ex causa, quae sibi justa videbitur, ad tempus sacra Communionem interdicare, eique tales confitentes morem gerere debent.*

4°. non est cur sigillum violetur per negationem, vel dilationem absolutionis, utpote tam fecerem, quam confessio ipsa. Neque per dilationem Communionis, utpote quam poenitens celare potest. Et ut innotescat, sciri nequit an differatur ex humilitate, vel timore reverentiali, an ex praeepto Confessarii, an alia de causa, v. g. ob defectum jejunii.

5°. absolutio vel neganda, vel differenda est in multis casibus ab omnibus admittis. Nec tamen sigillum tunc violatur. Ergo nec violatur, eam differendo in casibus controversis.

6°. sigillum non magis violatur per dilationem absolutionis, quam per impositionem poenitentiae gravis, v. g. jejunii in pane & aqua, &c. Sicut enim si quis tunc suspicetur tale jejuniū esse injunctum à Confessario, ob peccatum grave confessum, temere suspicatur (cum multis aliis de causis taliter quis jejunare possit) ita si quis (in casu dilatae confessionis) ex eo quod animadvertat confessum non communicare, suspicetur id fieri ex defectu absolutionis, temere suspicatur: cum multis aliis de causis à Communionem quis abstinere possit. Et sicut ob temerarias ejusmodi suspensiones Confessarius abstinere non debet ab imponendis poenitentis criminibus proportionatis (ut Tridentinum praescribit) ita nec abstinere debet à differenda absolutione, dum ex gravi causa, seu etiam ex necessitate differendam ipse iudicat.

CAPUT CCLXVII.

Sigilli confessionis obligatio oritur ex omni & sola confessione sacramentali, saltem inchoata, etiamsi absolutio secunda non sit, ob defectum doloris vel propositi emendationis.

Per confessionem sacramentalem, ea intelligitur, quam poenitens facit bonâ fide, intendendo facere confessionem à Christo institutam, in ordine ad absolutionem consequendam. Siquis proinde accedat ad pedes ejus, quem bonâ fide putat Sacerdotem, cum non sit; vel accedat ad pedes Sacerdotis non approbati, bonâ fide putans approbatum; vel accedat ad pedes approbati Sacerdotis, eo animo, ut secundam Christi institutionem se accuset coram eo, velut Christi locum tenente, sed sine contritione sufficientique proposito, ut ab eo joveatur & dirigatur in ordine ad absolutionem suo tempore obtinendam, hujusmodi confessio sacramentalis est, ex eaque oritur obligatio sigilli. Aliàs fidelibus fiducia tolleretur, & confessio odiosa redderetur. Et hoc est quod Alexander III. significat cap. *quoddam* extra de poenit. & remiss. ubi Episcopo Bellovacensi rescribit: *quoddam quidam ad confessionem de criminibus veniunt, & quamvis confiteri velint, se tamen assentiantur non posse. Consultationi tuae taliter respondimus: quod eorum confessionem recipere debes, & eis de criminibus consilium exhibere. Quia licet non sit vera hujusmodi poenitentia, admittenda est tamen eorum confessio, & crebris & salutaribus monitis poenitentia indicenda.*

Aliud esset si peccator ad pedes Confessarii accederet, non ex intentione faciendi confessionem à Christo institutam, sed fictam & dolosam, non ut absolveretur, vel dirigeretur in ordine ad abso-

Kkkk 2

lutionem aliquando consequendam, sed solo animo irridendi, decipiendi, vel pertrahendi Confessarium in confortium, vel patrocinium sui peccati, v. g. hæresis, schismatis, conjugationis, libidinis, &c. Qualis fuit in casu, quem Cæsius Cisterciensis Monachus historiar. memorabil. c. 31. & 32. sic narrat: *In domo quadam Cisterciensis Ordinis, Monachus quidam sine Ordine celebravit. Hoc cum die quoddam Abbati suo retulisset in confessione, nec tamen cessare vellet à tanta presumptione (sed Abbatem trahere in patrocinium vel impunitatem sui criminis) Abbas dolens & lachrymans, ut à blasphemia tam magna desisteret, miserum rogavit, monuit, præcepit, sed non profecit. Ille verò, timens notari, si cessaret, celebravit ut prius. In sequenti Capitulo Generali, Abbas idem proposuit casum eundem, interrogans quid faciendum foret Confessori, si fortè tale quid in aliqua domo emergeret. Cùmque Dominus Cisterciensis, & ceteri Abbates super hoc nihil auderent definire, casum scripsit Innocentio Papæ III. (Authori Canonis omnis utriusque) qui convocans Cardinales, virosque literatos, casum eis proposuit, & quid de hoc sentirent, à singulis requisivit. Omnibus penè in hoc sententibus, quod confessio non esset prodenda; respondit, Ego dico in tali articulo esse prodendam, quia talis confessio non est confessio, sed blasphemia. Nec debet Confessor blasphemiam talem ac insaniam celare, per quam periculum incumbere poterit toti Ecclesie. Et placuit sententia omnibus, scripsitque sequenti anno Capitulo, quod à se fuerat determinatum, & à Cardinalibus approbatum. Simile iudicium S. Pontificis Dominicus Soto in 4. dist. 18. q. 4. a. 5. refert de confessione Cardinalis (qui conspirationem in Pontificem moliebatur) facta alteri Cardinali, eâ intentione, ut eum in suam conjugationem traheret.*

CAPUT CCLXVIII.

Persona obligata sigillo.

- 2866 **S**igilli obligatione 1. ligatur Confessarius. 2. Interpres, si per eum confessio facta sit. 3. omnes qui poenitentis confessionem vel casu, vel ex industria audierunt. 4. Superior, à quo poenitens, per se, vel per Confessarium petit facultatem pro casu reservato. 5. Consiliarius, quem Confessarius de licentia poenitentis consulit, ut sciat quomodo agere debeat cum poenitente. 6. Laicus, vel Clericus, qui finxit se Sacerdotem, cùm non esset. 7. qui invenit & legit chartam, in qua poenitens sua descripsit peccata ad faciendam confessionem. Ita Navarrus, Rodriguez, Malderus, contra Lugonem & Meratium. 8. omnes illi quibus aliquis ex supradictis confessionem poenitentis injustè revelavit.
- 2867 Itaque omnes illi meminerint verborum S. Thomæ quodlibet. 12. a. 15. *In nullo casu licet revelare confessionem, nec verbo, nec facto, nec nutu, nec aliquo signo... quia est sacrilegium.* Sicut & verba citati canonis, omnis utriusque. *Caveat omnino Sacerdos, ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo, aliquatenus prodatur peccatorem, sive directè, sive indirectè.*

CAPUT CCLXIX.

Materia cadens sub sigillo.

- 2868 **S**igillum confessionis (ait S. Thomas Supplem. q. 11. a. 2.) *directè non se extendit, nisi ad illa, de quibus est sacramentalis confessio (id est ad omnia mortalia in genere & in specie, omnia item venialia in specie, eorumque circumstantias) sed indirectè, id quod non cadit sub sacramentali confes-*

sione, etiam ad sigillum confessionis pertinet, sicut illa, per quæ possit peccator, vel peccatum apprehendi, sive ingeri notitia, vel suspicio peccati confecti. Sicut & quæcumque audita in confessione, quorum narratio pudorem, dedecus, vel aliud quodcumque damnum causare posset poenitenti, eique odiosam reddere confessionem. Quæ proinde omnia summo studio sunt celanda: tum propter scandalum: tum propter pravitatem, quæ ex consuetudine accidere possit. Hactenus S. Doctor.

Peccata etiam complicitis, vel aliorum, à poenitente rudi & imperito, vel ad confessionis integritatem narrata, vel priorum peccatorum confessioni conjuncta, materia sunt saltem indirectè sigilli. Quia ad confessionis integritatem reverè spectant, vel à poenitente rudi spectare bonè fide creduntur. Eorumque revelatio confessionem redderet odiosam. Propter quod Facultas Parisiensis hanc propositionem: *si poenitens aperuerit in confessione peccatum complicitis sine necessitate, non tenetur Confessarius occultare sub confessionis sigillo peccatum complicitis; atque ita oportet illa manifestare pro bono communi, ut & alia secreta naturalia, modo tamen non innoteat poenitenti: anno 1665. reprobavit tamquam falsam, scandalosam, sigillo confessionis contrariam, & à Sacramento Poenitentiae avertemem.*

Sed quid de illis secreta, quæ nec in confessione, nec in ordine ad illam, nobis committuntur, sub hac vel simili expressione: *dico tibi sub secreto confessionis?*

Respondet S. Thomas ibidem ad 2. *quid aliquis non debet de facili aliquid recipere hoc modo. Si tamen recipiat, tenetur ex promissione, hoc modo, ac si in confessione haberet: quamvis sub sigillo confessionis non habeat.* Quod sic non est intelligendum, quasi frangat sigillum confessionis, illud manifestando (cùm illud sub sigillo confessionis non habeat) sed sic ut violat promissionem magni secreti iure naturali obligantem. Quod tamen secretum si vergeat in grave Ecclesie, vel Reipublice, vel Principis, vel alicujus terrij damnum, illud revelare non solum potest, sed & debet. Quod profectò non potest, si sigillo confessionis verè teneretur. Ita Doctores communiter.

Sed quid si Judex Confessarium interroget, an non sciat Titium commississe homicidium, seu aliud crimen Reipublice damnosum, quod ab ipso commissum esse ex sola scit sacramentali confessione? Respondet cum S. Thoma Supplem. q. 11. a. 1. ad 3. si Judex sit Catholicus, interrogetque nullà factà mentione confessionis, non præsumitur interrogare, nùm sciat ex confessione; idèoque Confessarius sine mendacio, & restrictione mentali respondere potest, etiam cum juramento (si ad illud adigatur) se nescire: quia responsio ipsius, istis in circumstantiis, hanc ex usurpata apud Catholicos consuetudine habet intellectum: non scio ut homo, ut bene Estius cum S. Thoma loco citato, cujus hæc sunt verba: *homo non adducitur in testimonium, nisi ut homo: & idè, sine lesione conscientie (sine restrictione proinde mentali, ac sine mendacio) potest jurare se nescire, quod scit tantum ut Deus, id est ut Dei vices gerens.* Si tamen Sacerdos ab impio Judice interrogaretur, an Titius crimen illud ipsi non esset confessus? respondere non posset negativè (alias mentiretur, essetque perjurus, si responsum juramento firmaret) sed respondere deberet, interrogationem esse impiam, nec sibi fas esse respondere, etiam si ob negatam aliam responsum certè sibi moriendum foret. Tunc enim Deo magis quam hominibus obediendum foret. Videri potest Estius in 4. dist. 17. §. 14. Si rursus Judex quæreret, an ipsum absolveret? respondere deberet, se partes suas implerit.